

‘Zolang de wereld niet ideaal is, zal adoptie voor sommige kinderen de beste optie zijn’

Een honderdtal ouderparen die een overeenkomst hebben voor een internationale adoptie, maar nog niet gekoppeld zijn aan een concreet kind, riskeren twee jaar langer te moeten wachten. ‘Onze toekomst staat op losse schroeven.’

Wouter Woussen

Vrijdag 3 september 2021

© Katrijn Van Giel

Sarah Steckel met partner Guillaume Descamps en zoon Sagal: ‘Uiteraard moet een kind ons niet redden. Maar je moet toch een kindwens hebben om een kind op te nemen in je gezin?’

Sarah Steckel en Guillaume Descamps vertellen hun zoon, die in oktober acht wordt, al een paar jaar dat hij een broertje of zusje krijgt uit Ghana. Dat staat nu op losse schroeven, omdat de Vlaamse minister van Gezin, Wouter Beke (CD&V), een ‘adempauze’ van twee jaar voorstelt waarin geen interlandelijke adopties naar Vlaanderen meer zullen plaatsvinden, behalve voor kandidaat-adoptanten aan wie al een kind gekoppeld is. Mensen die - alleen maar een bemiddelingsovereenkomst hebben getekend, kunnen, in de woorden van Beke, ‘respectvol geheroriënteerd’ worden richting pleegzorg.

‘We zijn nog niet aan een concreet kind voorgesteld’, zegt Steckel, die vreest dat ze dus in de tweede groep valt, net als een honderdtal andere

ouderparen. Ze is boos om die beslissing. ‘Het verdriet zal ook nog wel komen, maar dat wil ik nog even niet toelaten. Hier staat een deel van onze toekomst op de helling. Minister Beke zal misschien zeggen dat adoptie niet dient om een kinderwens te vervullen. Dat weten wij wel, hoewel hij spreekt alsof hij daar soms aan twijfelt. Uiteraard moet een kind ons niet redden. Wij proberen een warm nest te bieden aan een kind dat er een nodig heeft. Maar we doen dat wel vanuit een kinderwens. Je moet toch een kinderwens hebben om een kind op te nemen in je gezin?’

Speciale noden

Het echtpaar uit Steendorp, een deelgemeente van Temse, in Oost-Vlaanderen, besliste in 2012 om te stoppen met een fertiliteitsbehandeling en koos bewust voor een interlandelijke adoptie. ‘Invitrofertilisatie kan een mooi traject zijn, maar voor mij is het niet belangrijk of mijn kind uit mijn lichaam geboren is, of dat het op ons lijkt. Een gezin, dat zijn voor ons ouders die voor kinderen zorgen. Interlandelijke adoptie ging destijds een paar jaar sneller dan binnenlandse. We wisten ook dat er wereldwijd - kinderen zijn, vaak met speciale noden, die niet in een gezin leven. Dat leek voor ons de betere optie.’ Vier jaar later kwam hun oudste zoon, Sagal, uit Oeganda.

‘Voor mij is het niet belangrijk dat mijn kind uit mijn lichaam geboren is, of dat het op ons lijkt’

Sarah Steckel Kandidaat-adoptant

Steckel weet dat er in het verleden ‘afschuwelijke wantoestanden’ gebeurd zijn bij interlandelijke adopties, maar heeft in haar traject nooit iets ondervonden dat niet transparant en correct verliep. ‘We hebben Sagals biologische vader een paar keer gesproken. We zijn lang in Oeganda geweest om de overgang voor Sagal geleidelijk te maken. In de keuken hangen foto’s van zijn Oegandese familie.’

In een ideale wereld was er geen adoptie, erkent Steckel, want dan waren er geen kinderen in weeshuizen. ‘Maar zolang de wereld niet ideaal is, zal adoptie voor sommige kinderen de beste optie zijn. En zolang er in bepaalde landen onvoldoende ouders zijn die een kind met speciale noden willen - opnemen, kan interlandelijke adoptie voor sommige kinderen een oplossing zijn. Een kind is altijd beter af in een goed gezin dan in een instelling.’

© Katrijn Van Giel

‘Vlaanderen is bijzonder streng voor interlandelijke adoptie. Kandidaat-ouders en adoptiekanalen worden grondig gescreend. Dat is maar goed ook. Er zijn terecht lessen getrokken uit het verleden. Het is ook niet slecht dat minister Beke tijd wil nemen om alles nog eens heel grondig te onderzoeken. In het expertenrapport waar hij zijn beslissing op baseert, zie ik veel waardevolle elementen.’

Onzekerheid

Tegelijk noemt Steckel het pijnlijk dat Beke onzekerheid zaait door onduidelijk te communiceren en dat hij de procedures wil onderbreken van mensen die al een overeenkomst hebben. ‘Desnoods kon hij de nieuwe kandidaten even laten wachten, maar geen twee jaar’, zegt ze. ‘De landen vanwaar nu kinderen komen, zullen daarna misschien niet meer geneigd zijn om samen te werken. We krijgen de indruk dat de minister dat in de hand werkt.’

Dat kandidaat-adoptanten zouden geheroriënteerd worden naar de pleegzorg, vindt Steckel geen goed idee. ‘Er wordt terecht gehamerd op het principe dat de belangen van het kind moeten primeren. Adoptiediensten zoeken ouders voor kinderen, geen kinderen voor ouders. Daar moeten we al lang niet meer op gewezen worden. Maar bij pleegzorg zie ik de belangen van biologische ouders soms voorgaan op die van het kind.’